

Coronița de rouă

poezie populară chineză

Acum multă vreme, într-o țară îndepărtată, trăia un rege. El avea o singură fiică pe care o iubea nespus de mult și căreia îi asculta orice rugămintă. Oricât de năstrușnice ar fi fost dorințele fetei, regele i le îndeplinea pe toate și îi sărea inima din piept de bucurie atunci când își vedea copila zâmbind mulțumită.

Până într-o zi, când imaginația fetei a născocit o nouă dorință:

— Tăticule, tare mult mi-aș dori o coroniță din picături de rouă! Sunt mult mai gingașe decât perlele adevărate.

Uimit, regele a încercat să-i explice că nu-i cu putință una ca asta, nici măcar pentru o prințesă. Dorința fetei era de neclintit însă, iar tatăl său nu a reușit s-o înduplece. Reșemnat, regele a dat poruncă-n toată împărăția:

— Să fie aduși la palat cei mai iscusiți și pricepuți gjuvaiergii!

După puțină vreme, cei mai renumiți meșteri în șlefuirea nestematelor s-au adunat la palat. Cu toții fluriseră de-a lungul vieții bijuterii fără pereche, dar niciunul nu mai făcuse până atunci o coroniță numai și numai din picături de rouă. Giuvaiergijilor li s-au dat trei zile răgaz, iar primul care avea să-i aducă prințesei coronița urma să primească zece pungi cu galbeni și recunoștință veșnică din partea regelui.

Bijuterii s-au sfătuit îndelung și s-au tot gândit. Cum să-i facă prințesei coronița de rouă? Printre ei se afla un bătrân faimos pentru talentul său, un meșteșugar fără pereche, din mânăle căruia ieșiseră podoabe de o frumusețe rară. Omul lucra de dimineață până seara pentru regi, regine, prinți și prințese și mânuia cu mare pricepere pietrele și metalele prețioase. Văzând că nimeni nu știa cum să îndeplinească strania poruncă, le-a zis:

— Mintea mea a judecat mai multe decât mințile voastre. Fiți pe pace! O scot eu la capăt.

În zorii celei de-a treia zile, bătrânul a cerut să vorbească cu regele.

